

Kinderloos en toch gelukkig

Vanwege het milieu, omdat je een erfelijke ziekte niet wil doorgeven, je autonomie te belangrijk vindt. Of, heel simpel: omdat je GEWOON NIET WIL. Deze VIJF VROUWEN hebben ieder hun eigen reden(en) om geen kinderen te willen. 'Mijn leven is nu perfect. Waarom zou ik dat op het spel zetten?'

interviews SARA MADOU

'IK KON ME EIGENLIJK NIET VOORSTELLEN DAT IK EEN KIND GELUKKIG KON MAKEN'

Bij Ellen (53) is kinderen krijgen er nooit van gekomen. Omdat ze het simpelweg te druk had, dacht ze lange tijd, maar dat bleek toch niet het hele verhaal.

Ik ben opgegroeid als de jongste van vier meiden, in een streng gereformeerd gezin. Het was thuis niet veilig: mijn vader had een persoonlijkheidsstoornis en mishandelde mijn moeder. Ze was bang en nerveus, er hing voortdurend een dreigend gevoel in huis. Als je opgroeit in zo'n situatie kan dat bijna niet anders dan psychische gevolgen hebben. Ik was dus ook nog de jongste. Mijn zussen speelden de baas over me en ik was een gevoelig kind. Eigenlijk ben ik pas echt gaan leven op mijn achttiende, toen ik ging studeren in Utrecht. Ik werkte bij een strandpaviljoen, kon niet wachten om te ontsnappen. Al snel liep ik recht in de armen van een man met wie ik vlug ging samenwonen. Misschien kon ik die vrijheid toch niet aan, denk ik achteraf. Hoe dan ook: zodra we bij elkaar waren had ik meteen het gevoel: wij krijgen geen kinderen samen. Ik had er geen behoefte aan, hij wilde ze niet en mijn leven was al druk genoeg. Mijn studies internationale geschiedenis en vrouwenstudies heb ik cum laude afgerond en daarnaast werkte ik veel in de horeca. Na mijn afstuderen combineerde ik werk op de universiteit met een eigen eetcafé; ik was altijd bezig.

TEXTTEXTX / TRUNK ARCHIVE

Alles kwoijt

'Ik werkte te graag en te veel om kinderen te hebben, dat was altijd mijn reden. En ik wist dat mijn man niet de ideale vader zou zijn, hij zat niet lekker in zijn vel. Nadat het met hem beter ging voelde ik heel helder: nu is het klaar, tijd voor mij om te vertrekken en een volgende stap te zetten. Niet dat dat gemakkelijk was. Ik liet een joekel van een huis achter, met allerlei dieren en raakte tot overmaat van ramp ook nog mijn baan bij de universiteit kwijt. Het was weer beginnen vanaf nul. Op dat moment was ik héél blij dat ik geen kinderen had, dat had het nog pittiger gemaakt. Uiteindelijk werd ik zelfstandig ondernemer en zette ik een eigen marketingbureau op, waarmee ik goed geld verdiende. Maar ook dat maakte me niet gelukkig. Ik heb altijd geloofd in je hart volgen, doen waar je bang voor bent. Dat ik in 2015 opeens besloot om een VW-camper te kopen en door Europa te reizen vonden sommige mensen gek, maar mijn vrienden waren totaal niet verbaasd. Echt iets voor mij. Nadat ik een darmontsteking kreeg, keerde ik terug naar Nederland. Volgens mijn huisarts kon die ziekte te maken hebben met psychische klachten, die kunnen weerspiegeld worden in darmklachten, dus ik dacht: dan maar eens langs een psycholoog. En toen kwam alle ellende naar boven.'

Vleugje jaloezie

'Als kind was ik zo ongelukkig, dat ik me eigenlijk niet kon én kan voorstellen dat ik een kind gelukkig kan maken. Mijn idee van liefde is behoorlijk verknipt, omdat ik geen goede voorbeelden heb gehad. Het drukke bestaan dat ik had met al dat werken en reizen, was een soort vlucht bij al die herinneringen vandaan. Als je het maar druk genoeg hebt, hoeft je niet na te denken over nare dingen van vroeger. Of een eventuele kinderwens. Van thuis zitten met een kind was ik heel ongelukkig geworden, dat weet ik zeker. Maar waar ik vroeger dacht dat dit kwam omdat ik liever werkte, weet ik nu dat het verhaal niet zo simpel ligt. Ik vind kinderen overigens geweldig, kan ook goed met ze overweg. Toch heb ik ➤

NEVER

‘DE MAATSCHAPPIJ MOET ACCEPTEREN DAT NIET IEDEREEN HETZELFDE PAD KIEST.’

Liesbeth (32) heeft nooit kinderen gewild en kan zich niet voorstellen dat ze er ooit anders over gaat denken.

Ik heb er best even mee gezeten. Waarom had ik die kinderwens niet? Mijn moeder overleed toen ik 10 was, dan is het verleidelijk voor andere mensen om te denken: opgroeien met een dode moeder en zelf geen kinderen willen, dat zal wel onverwerkt trauma zijn. Maar zo voelt het voor mij niet. Op mijn 25ste realiseerde ik me voor het eerst dat ik wat kinderen betreft heel anders dacht dan de meeste vrouwen. Daar had ik best wat meer steun bij kunnen gebruiken, want het voelde soms behoorlijk onzeker. Terwijl ik nu weet: ik ben een normaal, weldenkend iemand, die gewoon toevallig geen kinderen wil. Dat is alles.

Mensen wijken niet graag af van de norm, dat is nou eenmaal zo. In de jaren vijftig deed je als vrouw niet veel anders dan kinderen baren en koken, dat is helemaal niet zo lang geleden, dus er is niks vreems aan dat die denkbeelden nog in ons hoofd zitten. Het is ook biologie. Elk wezen op aarde wil zich voort-

‘De vragen mogen anders van toon én de antwoorden moeten serieus genomen worden’

planten, dus als je daarvan afwijkt, bewust ... Zelf vind ik het heel normaal, maar dat is het natuurlijk niet. Dat er vragen over gesteld worden, snap ik dan ook best. Maar die vragen mogen wel anders van toon én de antwoorden moeten serieus genomen worden. Er zit altijd een soort oordeel in. Als ik zeg “Ik heb het nooit gewild”, dan is dát mijn antwoord. Accepteer dat

dan en ga dan niet lopen graven naar een excuus hiervoor in de vorm van mijn overleden moeder of dat ik zogenaamd nog niet de juiste partner heb gevonden. Vroeger zei ik gewoon: “Ik wil het nooit”. Nu zeg ik: “Je weet niet hoe je morgen wakker wordt”. Ook omdat je dan van een hoop irritante gesprekken af bent. Stel: ik wil over vijf jaar opeens wel een baby. Dat moet gewoon kunnen. Maar het maakt mijn gevoel over dat ik het nú niet wil niet minder valide.’

Tweede plek

‘Vertelt een vriendin dat ze zwanger is, dan zit ik overigens hysterisch kirrend op de eerste rij. Sommige mensen denken gek genoeg dat je niet blij kunt zijn voor een ander. Naar hun babyshower ga ik dan trouwens niet, dat weten mijn vrienden. Daar ben ik echt ongeschikt voor. Hoe ouder ik word, hoe minder zin ik heb in al dat gedoe rondom kinderen. Er komen meer baby’s om me heen en ik zie de impact daarvan op je leven. Het feit dat veel vrouwen parttime gaan werken en geen normaal gesprek meer kunnen voeren zodra ze zwanger zijn, alle energie uit je gezogen wordt, het superslecht is voor je relatie, fucking kut voor je lijf, voortdurende zorgen om dat ene wezen ... Ik zie de voordelen niet. Je krijgt er heel veel voor terug, zeggen mensen dan. Prima, maar het is nogal een offer dat je brengt. Mijn toekomstbeeld is anders dan dat van veel leeftijdsgenoten. Over tien jaar wil ik een huis in Italië waar ik de helft van de tijd woon. Het zou leuk zijn als ik een partner heb, maar de sleur van het samenwonen zie ik niet zitten. Zelfstandigheid en vrijheid zijn voor mij essentieel. Ik heb veel ruimte nodig voor mezelf en ben daar best egocentrisch in. Met kinderen moet je jezelf op de tweede plek zetten. Ik denk niet dat ik dat wil, of kan.’

Beledigd

‘Het irritantst vind ik het als mensen je zielig vinden, omdat je geen kinderen hebt. Het Jennifer Aniston-complex noem ik dat ook wel. Die vrouw is 51 jaar, ziet er prachtig uit en heeft een geweldige carrière, maar men vindt haar zielig omdat ze geen kinderen heeft. Wat een onzin. Kinderloze vrouwen zijn niet zielig, eenzaam of bitter. Ik voel me het minst eenzaam als ik alleen op reis ben, en het meest als ik op een feestje ben omringd door mensen bij wie ik niet goed pas. Eenzaamheid is iets anders dan alleen zijn of geen gezin hebben. Ik zie om me heen

overigens dat je ook op oudere leeftijd net zo gelukkig of misschien zelfs gelukkiger kunt zijn als kinderloze. Zo ben ik close met de vriendinnen van mijn moeder: zelfstandige, gelukkige, vrije vrouwen. Hun rol in mijn leven is ontzettend belangrijk voor me. Het lijkt me geweldig en een hele eer als ik die rol later ook kan spelen voor de kinderen van vrienden en mijn zus, dat ze mij bellen voor advies. Daarvoor hoeft je niet per se iemands biologische moeder te zijn. Echt, je kunt je eigen keuzes maken in het leven. De maatschappij zou meer moeten accepteren dat niet iedereen hetzelfde pad kiest. Als ik niet wil samenwonen ben ik echt geen egoïstische trut, maar heb ik gewoon meer ruimte nodig. Daar val ik jou toch niet mee lastig? Vrouwen kunnen daardoor beledigd zijn. Alsof ze zich afgewezen voelen in hun eigen keuzes. Maar het is blijkbaar wel oké om mij af te wijzen vanwege mijn keuzes. Dat is toch oneerlijk?’

Onvoorwaardelijk

‘Een tijdje heb ik het jammer gevonden dat die kinderwens bij mij ontbreekt. Je gaat natuurlijk een heleboel dingen niet meemaken. Nooit het gevoel van een baby in je buik, de liefde die je voor je kind ervaart; dat is iets heel moois. Ik vind het verder niet moeilijk dat ik dat ga missen, maar ben me er wel bewust van. Als ik bijvoorbeeld kijk naar de hechte band die ik met mijn vader heb: die onvoorwaardelijkheid heb je alleen met familie. Maar het is absoluut geen reden voor mij om te gaan twijfelen hoor. Dat gevoel kan er gewoon naast bestaan. Ik ben er helemaal oké mee en denk er zelf amper nog over na. Soms komt het nog naar boven drijven, in mijn datingleven bijvoorbeeld. Zie ik iemand op Tinder die in zijn profiel zegt dat hij kinderen wil, dan swipe ik niet eens naar rechts. Ik ga er op geen enkele manier aan beginnen. Terwijl ondertussen een goede vriendin van me, ze is 38, juist alléén een man zoekt die kinderen wil. Op een gegeven moment wordt die keuze voor ons gemaakt, door de natuur. Wat dat betreft is het niet eerlijk geregeld. Ook als je kijkt naar hoe gemakkelijk het is om ze te maken, terwijl sommige mensen er echt ongeschikt voor zijn. Maar als je ze niet wil...? Probeer maar eens om als 25-jarige een sterilisatie te regelen, dat doet bijna geen enkele dokter. Maar als ik een 27 jarige crackjunk ben, kan ik zoveel kinderen maken als ik wil gaan. Het klopt gewoon niet.’ ➔

‘Ik heb nooit gedacht: had ik ze maar wél gekregen. Of nou ja, een paar maanden geleden was er voor het eerst een klein vleugje’

nooit gedacht: had ik ze maar wél gekregen. Of nou ja, een paar maanden geleden was er voor het eerst een klein vleugje. Een vriendin vertelde dat ze met haar dochter op vakantie ging en dat leek me stiekem heel leuk, toen voelde ik wel even een vreemd soort jaloezie. Maar dat is alles. Ik kan mijn liefde en moedergevoelens op genoeg andere plekken kwijt. Bij dieren bijvoorbeeld, de klanten in het café dat ik had, studenten op de universiteit of vrienden. Zelf kinderen krijgen is geen onderwerp in mijn leven. Misschien dat ik die biologische klok wel heb, maar ik heb hem in ieder geval nooit horen tikken.’

Je hart volgen

‘Gek genoeg krijg ik amper opmerkingen of vragen hierover. Misschien omdat ik uitstraal dat ik niet bang ben om mijn eigen keuzes te maken? Dat is vrij zeldzaam voor vrouwen, zeker als je moeder bent. Voor mij geldt: is iets eng, dan moet je het juist doen. Volg je hart. Ik was bloednerveus toen ik wegreed in die camper hoor, maar die ervaring had ik voor geen goud willen missen. Op mijn sterfbed wil ik nergens spijt van hebben gehad. Ik pieker dan ook nooit of ik wel de juiste keus heb gemaakt, op het juiste moment. Het komt wanneer het komt, dát is het juiste moment. Daarin ben ik heel intuïtief. In the middle of nowhere de achterband van mijn camper vervangen vond ik minder eng dan het idee om alleen thuis met een kind te zitten. Ieder zijn eigen leven en eigen keuzes. Als je er maar zélf gelukkig mee bent. We veroordelen elkaars soms zo. Ook toen ik ging scheiden gaven andere mensen mij het idee dat ik zonder partner geen compleet mens was. Volgens mij zit daar jaloezie in verborgen, ook met de manier waarop vrouwen met kinderen vragen naar het waarom van bewuste kinderloosheid. Heb jij het moeilijk met je eigen keus, dan is het wel zo veilig om de vriendin die heel andere keuzes heeft gemaakt naar beneden te trekken. Het venijn dat in de vraag ‘Waarom niet?’ kan zitten, heeft daar volgens mij wel wat mee te maken. Maar onthoud: iemands oordeel gaat niet over jou, maar over de ander.’

‘ALLEEN AL DIE BEVALLING, IK MOET ER NIET AAN DENKEN’

Asha* (45) weet al sinds haar vijftiende zeker dat ze geen kinderen wil.

Weet je het zeker?”
 “Waarom niet dan?” Of:
 “Wacht maar tot je een leuke man hebt.” Ik

zou zó graag willen dat we elkaars keuzes accepteren en mensen ophouden met te vragen naar de reden van iemands kinderloosheid. Dat ik geen kinderen heb, heeft ook niets te maken met wie ik al dan niet tegenkom op partnergebied. Ik kan prima zelf die keuze maken, daar heb ik geen man voor nodig. Voorheen ging ik er weleens met een gestrekt been in. Dan vertelde ik uitgebreid waarom het onbeleefd is om een vrouw te vragen naar het waarom achter haar kinderloze bestaan. Wie weet is het wel een pijnlijk onderwerp voor haar, dat gaat veel mensen helemaal niks aan. Daarna had ik een tijdje geen zin meer in die discussies en zei ik ‘zeg nooit nooit’ om er vanaf te zijn, terwijl ik zelf overtuigd was van mijn keuze. Nu zeg ik gewoon ‘nee’. Of ze het accepteren of niet, is hun probleem. Niet het mijne.

Moederlijke neigingen

‘Ik was een jaar of vijftien toen ik naar een tv-programma keek waarin me voor het eerst écht duidelijk werd wat er allemaal kwam kijken bij een bevalling. Wat een horror, ik moet er nog steeds niet aan denken. Maar daarvoor had ik ook al geen moederlijke neigingen, ben nooit zo’n zorgzaam poppenmoedertje geweest bijvoorbeeld. Rond mijn twintigste begonnen de opmerkingen te komen, over dat ik vast wel van mening zou veranderen. Alsof ik überhaupt niet mocht

zeggen dat ik het zeker wist. Dat snap ik nog steeds niet. Gelukkig gingen de mensen in mijn directe omgeving er wel relaxed mee om. Mijn moeder zei laatst nog dat ze altijd heeft geweten dat kinderen niets voor mij waren. In principe heb ik daar een heleboel redenen voor. Zo vind ik de vrijheid die ik nu heb heerlijk. Eten, slapen en opstaan wanneer ik wil, spontane weekendjes weg: ik volg mijn eigen schema. Het begint al bij de zwangerschap, ik zie het niet zitten dat mijn lijf dan van een ander is en vind het best een eng idee dat er een mens in je groeit die zichtbaar beweegt. Vervolgens kun je niet meer eten of drinken wat je wil, slaap je nooit meer. Ik eet waar ik trek in heb, niet ‘wat Daantje graag heeft’, en hoef geen babysit te regelen als ik een avond wil stappen. En dan heb ik het nog niet eens gehad over over de bakken met geld die ze kosten. Maar uiteindelijk is de allerbelangrijkste reden heel simpel: ik wil het niet.’

Iedereen is speciaal

‘Er zijn geen rammelende eierstokken, mijn biologische klok tikt niet; ik heb er gewoon niks mee en begrijp ook niet dat kinderen automatisch schattig en aandoenlijk gevonden worden. Zelf duik ik niet in kinderwagens en knijp ik ook niet in ieder babywan-

Ik vind het een eng idee dat er een mens in je groeit die zichtbaar beweegt’

getje dat ik tegenkom. Op social media word je overspoeld met filmpjes en foto’s van kinderen tegenwoordig. Dat is leuk voor jou, als moeder of vader, maar waarom wil je dat iederéén de zoveelste foto of zogenaamd grappige uitspraak van je kind ziet? De persoonlijkheid van sommige mensen lijkt ook totaal verdwenen zodra ze ouders zijn geworden. Dan zie je bijvoorbeeld hun kind als profielfoto of noemen ze zichzelf ‘de moeder van Thomas’ in plaats van hun eigen voornaam. Alsof je zelf niet meer bestaat. Ieder kind is ook zogenaamd speciaal. Een standup-comedian omschreef dat ooit goed: “Dat jouw zoon met tien maanden al kan lopen is niet

bijzonder, dat is normaal. Geeft hij licht in het donker, dáár wil ik wel een filmpje van zien.” Ik heb trouwens geen hekel aan kinderen hè, dat denken mensen soms, maar dat is onzin. Ouders die hun kinderen slecht opvoeden, dat vind ik wel irritant. Maar kinderen ... Sommige zijn leuk, sommige niet. Net als volwassenen. Mijn neefje en nichtje vind ik bijvoorbeeld geweldig. Ik breng graag tijd met ze door, als kids waren ze vaak bij me. Maar daarna was ik ook blij als ze weer naar hun eigen huis gingen, zó vermoeiend. Vrienden weten dat ze mij niet iedere week een foto van hun kind hoeven te laten zien. Ik onthou ook nooit hoe oud ze zijn. Sommige mensen zijn dan beledigd, maar babyfoto’s worden je echt opgedrongen. En dan moet je nog op commando ‘awwww’ en ‘ohhhhh’ roepen ook. Mensen zijn zo verliefd op hun kind, dat willen ze vervolgens aan anderen opdringen. Krijg ik opmerkingen als ‘dat staat je goed’, wanneer ik hun baby vast heb.’

Denkbeeldige scenario’s

‘Als single heb ik het prima naar mijn zin. Nou moet ik niet te stoer doen, ik zou het leuk vinden als er een fijne man in beeld komt. Maar als dat niet zo is, ook prima. Op dates ben ik altijd snel open: geen probleem als een man het afkapt omdat hij wél kinderen wil. Je kunt dat beter meteen weten dan over vijf jaar in een gigantische ruzie terechtkomen. Het is een te belangrijk punt voor mij om concessies op te doen. En nee, een man die al kinderen heeft zie ik ook niet zitten. Vrouwen geloven dat vaak niet. Onder het mom van ‘wat als?’ blijven ze dan denkbeeldige scenario’s op me afvuren. ‘Als je er maar geen spijt van krijgt’ hoor ik ook regelmatig. Ouders zeggen dat je de liefde voor een kind nergens mee kunt vergeleken. Dat geloof ik meteen. Ik ga het nooit meemaken dat je onvoorwaardelijk houdt van zo’n klein wurmpje. Maar jij kunt me niet uitleggen hoe het voelt, ik weet het niet, dus wat ga ik dan precies missen? Ten tweede heb ik er liever spijt van dat ik ze niet heb gekregen, dan van dat ik ze wél heb. Ik spreek weleens moeders die zeggen: “Ik zou een kogel voor mijn kind opvangen, maar als ik het over zou kunnen doen, had ik hem niet gekregen.”

*naam is vanwege privacyredenen gefingeerd.

‘VROEGER VOND IK HET AL TE VEEL GEDOE OM MET EEN HUILENDE BABY BJÖRN TE SPELEN’

Anouk (31) hecht veel waarde aan haar werk en onafhankelijkheid, waardoor ze geen ruimte in haar leven ziet voor kinderen.

De laatste paar jaar gaat het opeens heel hard. Dan zit ik op het terras weer midden in een gesprek over luiers en schoolrapporten. Al mijn vriendinnen zijn ermee bezig: ze hebben kinderen of willen het graag, steeds meer mensen vertrekken uit de stad om groter te gaan wonen vanwege hun kinderwens. Dat ik niet meedoe, wordt steeds duidelijker. Best een gek gevoel, om zo duidelijk te zien dat je anders bent dan de rest. Dat terwijl ik altijd al wist dat ik geen kinderwens had. Waar vroeger leeftijdsgenoten hun Baby Björn overal mee naartoe sleepten, vond ik dat gedoe. Dat ding huilde steeds, waarom zou je daar zin in hebben? Ik had liever een Barbie gekleed als zakenvrouw, die in haar sportauto naar afspraken zoefde. Of een hele berg puppy’s. In mijn twinties kreeg ik nog vaak te horen ‘Ah joh, dat komt nog wel’. Maar nee hoor, ik ben 31 en heb nog steeds nul behoefte aan kinderen. Dat wordt nu serieuzer genomen dan voorheen. Mensen stellen meer vragen over het waarom, óf het blijft ongemakkelijk stil, omdat ze bang zijn dat het pijnlijk wordt als ze doorvragen.’

Rijtjeshuis

‘Ik heb sowieso het idee dat veel mensen, met name vrouwen, het idee van kinderen krijgen verheerlijken. Vaak wordt er amper over nagedacht of ze het zelf wel écht willen, laat staan waarom. Ze denken vanuit een ideaalbeeld of doen het gewoon omdat ‘het zo hoort’. Als je twijfelt, ook al is het een klein beetje, vind ik dat je het niet moet doen. Het is wel even iets anders dan switchen van baan als die toch niet zo goed bevalt. Ga er maar aan staan hoor, een kind grootbrengen in deze gekke wereld. Ik zou zorgen dat je er in ieder geval écht van overtuigd bent dat je het wil én kunt. Maar goed, daar bemoei ik me verder niet mee. Iedereen moet dat zelf weten, net als dat ik het ook zelf moet weten. Soms ben ik ➤

NEVER

NEVER

wel jaloers dat vrouwen met een kinderwens een duidelijk beeld van hun toekomst hebben. Ook mijn single vriendinnen, die zien het al helemaal voor zich: een partner vinden, settelen, kinderen en wonen in een huis met tuin. Aan de andere kant: ik heb veel meer de vrijheid om die keuzes zelf te maken, omdat de drang naar kinderen me niet in de weg zit. Ik heb een hartstikke leuk toekomstbeeld, al zeg ik het zelf. Veel reizen, mooie werkprojecten, een huis op Ibiza met een hele schare honden, kippen en varkentjes. Dat plan past véél beter bij me dan het beeld van de hele dag achter drie kinderen aanrennen in een rijtjeshuis.’

Egoïstisch

‘Je kunt bijna niet anders dan af en toe aan jezelf twijfelen, als wat jij wil zo afwijkt van wat anderen willen. Toch is onafhankelijkheid voor mij gewoon heel belangrijk, misschien wel het allerbelangrijkste in mijn leven. Dan ben ik maar ‘niet normaal’. In het verleden waren er vrouwen in mijn leven die daarmee worstelden en té vast zaten aan hun man. Krijg je een kind met iemand, dan is die persoon voor altijd onderdeel van je leven. Ook als je uit elkaar gaat. Dat voelt voor mij benauwend. Van iedere dag wil ik een feestje maken, ik verwacht veel van het leven. Mijn leven is nu perfect: ik heb een leuke baan, woon in het mooiste gedeelte van Amsterdam en ben heel gelukkig. Waarom zou ik dat op het spel zetten? Het klinkt misschien gek en egoïstisch, maar ik vind

‘Kinderen krijgen is de ultieme egoïstische keuze, dat doen mensen net zo goed omdat ze het zelf willen’

mezelf te leuk om de tijd die ik heb aan iemand anders te geven. Ook als het gaat om mijn niet-bestaande eigen vlees en bloed. Kinderen krijgen is trouwens de ultieme egoïstische keuze, dat doen mensen net zo goed omdat ze het zelf willen. Ik vraag vriendinnen weleens naar hun waarom, maar heb nog nooit een antwoord gehoord waarvan ik dacht: daar kan ik me in vinden. Meestal gaat het niet veel verder dan ‘Het lijkt me leuk om een gezinnetje van mezelf te hebben’. Mijn overtuiging is dat gelukkig zijn voor de volle honderd procent in jezelf zit. Dat kun je niet vinden in een relatie of een kind, maar moet echt uit jóu komen. Ik hoop dat mensen zich daar bewust van zijn. Denk goed na over wat jouw beweegredenen zijn. Het leven is zo waardevol. Pas als je echt tevreden en gelukkig bent met jezelf, zou je eigenlijk aan kinderen moeten denken. Hoe wil je een mensje opvoeden tot een volwaardige persoonlijkheid, als die van jezelf nog niet eens helemaal is gevormd?’

‘HOE PIJNLIJK DE BESLISSING OOK WAS, IK KON NIET ANDERS’

Amanda (36) heeft besloten geen kinderen te nemen, omdat ze het Ehlers Danlos-syndroom heeft en dit aan hen door zou kunnen geven.

Wls of ik geen complete vrouw ben; zo voelt het soms. Inmiddels heb ik er vrede mee dat ik geen kinderen heb en het er ook niet van gaat komen, maar het duurde wel een hele tijd voordat ik zover was. Soms

zie ik op social media perfecte gezinnetjes voorbijkomen en dan steekt het nog wel even dat dit voor mij nooit het geval gaat zijn. Ik wijk nou eenmaal af van de norm. Naast dat ik geen kinderen heb, ben ik ook nog eens afgekeurd vanwege mijn ziekte en maak ik geen deel uit van de werkende bevolking. Dat is niet altijd even gemakkelijk. Hopelijk kan ik, door mijn verhaal te vertellen, andere vrouwen een hart onder de riem steken. Ze doen realiseren dat je er gewoon mag zijn en meetelt, ook al lopen de dingen in jouw leven anders dan anders. Want ik weet als geen ander hoe pittig het kan zijn om dit te accepteren.’

Bindweefsel

‘Het is altijd al duidelijk geweest dat ik anders was. Vanaf mijn geboorte was ik een enorme kluns. Heupen en knieën uit de kom, overal blauwe plekken, een verstuikte pols: noem het maar op en ik heb het een keer gehad. Omdat mijn gewrichten voortdurend ‘knakten’ ging ik de medische molen in. Reuma was het niet, maar wat dan? Ik kon zwemmen als de beste, dus met mijn spieren was in ieder geval niks mis. Zo bleven we zoeken. Totdat mijn vader in 2011 een artikel las over een vrouw die Ehlers Danlos had. Het klonk zo bekend allemaal. Ik heb mijn best moeten doen om getest te worden, want ik had zo’n beetje een abonnement bij de huisarts en die geloofde me amper

meer. Maar uiteindelijk heeft een klinisch geneticus het vastgesteld: ik heb het Ehlers Danlos-syndroom. Dat is een verzamelnaam voor verschillende erfelijke afwijkingen in het bindweefsel. De belangrijkste kenmerken zijn hypermobiliteit, trage wondgenezing, snel blauwe plekken en vaak pijn hebben en vermoeid zijn. Het had eindelijk een naam, dat was fijn, maar de klachten bleven. Daar was én is niets aan te doen. Ik ben ‘eerste generatie’; mijn ouders hebben het gen in een heel beperkte mate en dat is in mij gemuteerd. Het werd meteen duidelijk: de kans was heel groot dat ik het gen aan eventuele kinderen zou doorgeven.’

Gepest

‘Vrij snel na die diagnose maakte ik de beslissing om afscheid te nemen van mijn kinderwens. Ik wist dat ik het niet zou kunnen accepteren als mijn kind dezelfde klachten zou hebben en daar is toch echt vijftig procent kans op. Hoe pijnlijk die beslissing ook was, ik kon niet anders. Niet alleen heb je voortdurend pijn en ben je altijd moe, het heeft psychisch ook impact. Zo ben ik flink gepest op school. Ik kon niet met alles meedoen, kinderen vonden me een aansteller en ik viel buiten de groep. Dat wil ik mijn denkbeeldige kind besparen. Buiten dat is het krijgen van kinderen voor iemand met mijn aandoening ook erg zwaar. Ik val nu al flauw als ik te lang sta, mijn hartslag vliegt dan omhoog, en er zijn veel verhalen bekend van vrouwen met Ehlers Danlos bij wie na hun zwangerschap hun gezondheid sterk achteruitging. Dan heb je twee keuzes: óf voortdurend over je eigen grenzen heen gaan, óf niet de moeder kunnen zijn die je wil. Ik heb nu bijvoorbeeld rond vier uur vaak een inkakmoment, dan moet ik even liggen en rust om me heen. Wat moet je dan zeggen tegen een kind dat vrolijk van school komt op dat moment? ‘Mama kan je nu niet aan?’ Ik wil alleen kinderen als ik er ook echt honderd procent voor hem of haar kan zijn.’

Boeddhisme

‘Toen ik zelf klein was, voelde het beeld van huisje, boompje, beestje voor mij als de ultieme droom. Ik had geen broertjes of zusjes, maar wél een grote pop, waar ik voortdurend mee rondsjuowde alsof het mijn eigen kind was. Wat later ging ik oppassen als bijbaantje en ik heb met veel liefde voor mijn oma gezorgd toen ze ziek werd, dat verzorgende zit echt in

me. Toch kwam ik terecht in het toerisme, waar ik werkte totdat het vanwege mijn ziekte niet meer kon. Best leuk, maar niet mijn droom. Ik had ook niet zoveel behoefte aan een carrière die precies bij me paste, want ik wilde later toch kinderen en veel tijd met ze doorbrengen. Als ik toen had geweten wat ik nu weet, zou ik het anders hebben aangepakt. Meer tijd investeren in mijn passies bijvoorbeeld, de creatieve dingen waarmee ik me bezighou: schilderen, schrijven, gedichten maken. Misschien had ik dáár wel mijn werk van kunnen maken. Ik merk nu namelijk dat het veel voldoening geeft. Mijn kunstwerken en het boek waar ik nu mee bezig ben voelen op een bepaalde manier ook als een soort kindjes.

Maar dat heeft wel zo moeten groeien. Het is als het ware een rouwproces. Dat heb ik aangepakt door er met lotgenoten over te praten en workshops te

‘Ik zou het niet kunnen accepteren als mijn kind dezelfde klachten zou hebben, en daar is toch echt vijftig procent kans op’

volgen, waarbij ik veel heb gehad aan de wijsheden uit het boeddhisme over acceptatie. Nu sta ik helemaal achter de keuze. Ik voel ook totaal geen behoefte om eventuele alternatieven, zoals adoptie of een draagmoeder, uit te zoeken. Het is goed zo. Misschien duik ik nog weleens een man op die leuke kinderen heeft, wie weet. En er zijn ook genoeg voordelen aan een kinderloos bestaan. Ik doe de dingen die ik graag wil, hoef met niemand rekening te houden. Toch is er nog weleens verdriet hoor. Als mijn moeder zegt dat ze graag oma had willen zijn bijvoorbeeld. Of toen mijn achternichtje werd geboren. Daarna moest ik wel even flink janken, omdat ik me realiseerde dat het mij nooit zou gebeuren. Maar dat is ook niet erg. Die emotie mag er gewoon zijn.’

Volgens de recentste cijfers van het CBS is ongeveer een op de vijf vrouwen kinderloos. Bij veerig procent van hen is dat ongewenst, voor de overige zestig procent is/was het een bewuste keus.